

OLOV SVEDELID

Samtal från en död

OLOV SVEDDELID

Samtal från en död

Olov Svedelid

Samtal från en död

SAGA Egmont

Samtal från en död

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 1970, 2020 Olov Svedelid och SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726412123

1. E-boksutgåva, 2020

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

1

- Hänger den rakt?

Lia tog ett steg tillbaka och blundade med ena ögat. Hon nickade.

- Det får duga.

Jag betraktade belåtet Matisse-litografen, några runda kvinnor tillsammans med en häst mot en glödande röd bakgrund.

- Där har vi tjänat trehundra spänn. Och den kommer bara att stiga i värde, sa Lundberg.

Lia fnös.

- Hur var det med den där Lasse Norrman som Lundberg prackade på dej? Slantarna som jag skulle haft till en tvättmaskin?

- Jaja, suckade jag. Det var ett misstag. Det var därför jag fick Matissen så billigt. Fin, inte sant?

Lia gillade också Matisse och godkände affären. Hon tittade sig omkring i lägenheten och sa lyckligt:

- Jag kan fortfarande inte fatta att vi haft en sån tur med lägenhet. Bara att få bad är som en dröm.

Jag höll med henne. Vi hade flyttat från Malmö till Stockholm ett år tidigare, då jag fått ett fint erbjudande om att representera ett antal skånetidningar med uppgift att vara ett slags gemensam kontaktman och göra reportage och komma med nyheter från huvudstaden. I samma veva hade Lia fått erbjudande om ett jobb hos Åhlén & Åkerlund som veckotidningsjournalist, och det var så bra betalt att det hade varit brottsligt att tacka nej. Men vi hade inte räknat med svårigheterna att skaffa bostad. Som vanligt

hade jag lättvindigt sagt att det ordnar sig alltid, men också som vanligt så ordnade det sig inte alls. Allt vi hade att byta med var den lilla ungarlägenheten på Kalendegatan som Lia och jag hade klämt in oss i när vi gift oss, och det var inget idealiskt bytesobjekt, det insåg vi snart.

Vi annonserade och folk kom från Stockholm och tittade, men efter att ha kastat en kort blick på de små utrymmena och den trista bakgårdsutsikten och med minnet av den långa och påfrestande trappan färskt i benen, så sa de alltid nej. De artiga med ursäkten att de hade andra objekt att titta på, de mer burdusa med yttrandet att de för tusan inte ville flytta till slummen i Malmö, ett uttryck som visserligen inte var sant, men jag förstod deras inställning. Flyttningsdagen närmade sig med stormsteg och vi blev alltmer desperata. Bo på hotell i Stockholm var ju inte att tänka på. Dels skulle det ruinera oss och dels var det ett hem vi ville ha. Dessutom framhöll Lia att jag säkert skulle finna andra sätt att slösa bort våra knappa tillgångar på än på hotell.

Men bara några få dagar innan vi skulle börja jobba däruppe i huvudstaden och då allt hopp tycktes ute, kom en sur och gnällig gammal pensionär och sa att om vi ville byta med en omodern etta på Åsögatan i Stockholm så skulle han kunna tänka sig Kalendegatan. Det var inte alls vad vi tänkt oss när vi börjat planera för flyttning, men nu hade vi kunnat kyssa hans spritsvullna kinder. När han såg hur angelägna vi var log han - jag hade en känsla av att det var första gången på flera år - och sa att vi måste betala hans flyttning också, annars fick det vara. Vi hade bara att acceptera, så där rök en tusenlapp till. Jag fick aldrig klart för mig varför han skulle flytta till Malmö, men när jag fick se lagret av tomflaskor i hans gamla lägenhet förmodade jag att det var öresundspriserna på sprit som lockade. Han hade bara packat ner det nödvändigaste och sedan gett sig

iväg och lämnat oss med städning. Lia höll på att brista i gråt när hon såg smutsen och skräpet, och vi fick magasinera våra möbler tre dagar medan vi sopade, skurade, målade och tapetserade. Till min stora överraskning blev ettan riktigt hemtrevlig när Lia fått upp gardiner, och vi lagade en härlig festmiddag första kvällen under eget tak.

Målningen och tapetseringen kunde ändå inte skyla över att det var ett riktigt råttbo vi hade hamnat i, nerslitet och förfallet och med en hyresvärd som bara väntade på rivningstillstånd och under tiden vägrade att reparera. Trappan var utnött, ledstängernas trärader vasst avbrutna, ljuset fungerade bara vid de få tillfällen glödlamporna var hela, och portlåset hade för länge sedan gett upp den ojämna kampen mot ilska hyresgästers ryckningar. Några av de värsta lägenheterna stod tomma. Där hade gratislogerare sitt tillhåll, och det var ofta vi mötte egendomliga existenser på väg ut eller in. Var gång man drog i snöret på toaletten fick man samtidigt be en tyst bön att den skulle fungera, och då vattnet till sist bekvämade sig att komma lät det som gurglandet från en drunknande sjöman avbrutet av rasslet från kedjefångar. Spisen kasserades genast av Lia. Med alla de möjligheter till läckor i gassystemet som fanns skulle hon inte kunna sova lugnt en minut om vi lagade maten på den spisen. Det blev ett gasolkök, så jag kände mig som en campare varje gång jag satte på potatisen. Det var dragigt och kallt i lägenheten, men jag framhöll som en ljuspunkt att vi på grund av detta var tvungna att ligga tätt tillsammans i den stora dubbelsängen för att hålla värmen. Trots detta argument, som jag fann mycket övertygande, köpte Lia en täljstenskamin. Hyran var låg, men det var också den enda fördelen. Vi hade annons om byte praktiskt taget varje dag i Dagens Nyheter, men om vi funnit att det var svårt att

flytta från Malmö till Stockholm fick vi lära oss att det var omöjligt att byta ut en omodern etta mot en större, åtminstone inom rimligt avstånd från Stockholm. I över ett år vantrivdes vi på Åsögatan, och hade jag inte varit så förtjust i Lia hade jag säkert funnit anledningar att vara hemifrån. Men mer och mer välsignade jag den dag då hon kommit in i mitt liv.

Men plötsligt inträdde Deus ex machina på scenen, förklädd i hyresvärdens kavajkostym. En dag låg där ett brev från honom att vi skulle kontakta honom, och Lia befarade dystert att vi skulle bli vräkt. En gammal vän till mig från Expressen hade varit hemma hos oss några kvällar tidigare, och det hade utan tvivel blivit lite stimmigt. Lia hade andra ord för stämningen, men jag vidhöll energiskt att det bara varit lite stimmigt. Men hyresvärden var en luttrad man. Hade han fått klagomål hade han säkert endast lagt dem till handlingarna. En dag utan klagomål om och från den fastigheten skulle säkert vara en stor överraskning för honom. Det visade sig att han fått rivningstillstånd och var angelägen att tömma huset så snart som möjligt. Förmedling och sådant brydde han sig inte om, men om vi ville acceptera en modern trea i Solna var det bara att packa ihop. Eftersom det var en fastighet han själv ägde bad vi honom slita fram kontraktet omedelbart. Vi behövde inte ens bese den.

Vi hade nu bott där i fjorton dagar och de tre rummen verkade som ett slott. Golvets plastbehandling glänste inbjudande, det fanns inte en fläck på tapeterna, badkaret var skinande vitt och badrummet med sitt fönster som en liten oas. Köket var utrustat som ett hushållstekniskt laboratorium, och utsikten genom de stora fönstren över ett litet skogsparti var för oss som en glimt av Edens lustgård. Naturligtvis var det svindyrt att bo där som i alla nyproducerade hus i dag - man hade känslan att själv

bekosta hela fastigheten då man betalade på posten – men det var det värt. Vi tömde bankböckerna – Lias – och skaffade nya möbler, och när pengarna var slut tog vi glatt på avbetalning. Kreditaffärer har aldrig skrämt mig som alltid ansett Slösa vara den klokare av flickorna Spara och Slösa i Lyckoslanten.

Och nu alltså Matisse-litografin som pricken över i-et i hallen bredvid en av bokhyllorna. Nedanför stod telefonen på ett litet bord.

- När skulle telefonen kopplas in? undrade jag.

- Den här veckan. Dom skulle skynda på, lovade en inspektör på Televerket.

Att vara utan telefon var svårt för både Lia och mig.

- På tiden. Du, Matissen måste firas!

- Jaså.

- Naturligtvis. En sån fin affär gör man inte varje dag.

Jag gick förbi Martin Olsson på hemvägen och dom hade fått in fin hummer från Maine ...

- Har du gått och köpt hummer igen? Är du inte klok?

Jag vinkade avvärjande.

- Inga kuggfrågor. Den är jättegod.

- Jodå, tack, jag vet. Den kostade väl över tjugo?

- Ungefär, svarade jag lite svävande, eftersom den kostat tjugonio.

- Känner jag dej rätt har du förstås varit på bolaget också?

- Du känner mej rätt. Bara ett par flaskor Moselblümchen. Billigt.

Lia skrattade och skakade på huvudet.

- Du är oförbätterlig. Men hummer är ju gott.

- Den ligger i kylskåpet.

- Jag ska duka.

Hon nynnade när hon plockade fram de gula linnetabletterna och tände ett ljus på bordet innan hon gick

ut i köket för att göra i ordning hummern. Det bultade till av glädje i mig när jag såg hennes smidiga gestalt, skimret av hennes mjukt vågiga, nötbruna hår och glittret i hennes en aning sneda ögon. Jag gick in i badrummet för att raka bort dagsskäggstubben. Är man inte vacker kan man ju alltid vara snygg. Plötsligt ringde telefonen. Lia gav till ett illtjut.

- Hurra. Det är nog Televerket som provar.

- Är det Arvid på Skåne-Posten så hälsa honom att han har artikeln om nya Ramel-revyn på torsdag.

Lia lyfte högtidligt på luren.

- Goddag, detta är Krooks residens ... premiärsamtalet

...

Minen av raljeri försvann från hennes ansikte. Hon såg förbryllad ut.

- Det är till dej.

- Vem är det?

Lia ryckte på axlarna.

- Ingen aning. Han sluddrade lite. Verkar på lyran.

Jag torkade av raklöddret från kinden och tog luren.

- Ja?

- Är det Raffe?

Rösten slog inte an några strängar hos mig.

- Det är Ralf Krook. Vem är det jag talar med?

- Det är Sudden.

Mannen talade långsamt och överdrivet tydligt, som den ytterligt berusade gör då han vill verka nykter. Han var en total främling för mig.

- Ni har nog ringt fel ...

- Du. Snacka inte nu. Lyssna i stället. Jag har en djävligt stor grej att sälja. Du får bli ensam om den till din blaska.

- Men jag förstår inte ...

Han lät irriterad.

- Gaffla inte så förbannat Jag är på Grand Hôtel. Rum nummer 303. Kom om en timme.

- Vad rör det sej om?

Plötsligt bröt han ut:

- Det var ett djävla tjat! Vill du eller vill du inte ha en jättegrej att skriva om?

- Jovisst ...

- Då så. Det är bara för att du är en gammal kompis som du får chansen först. Om en timme alltså. Och du ... massor av kosing, va?

Klick. Jag blev stående med luren i handen och stirrade dumt på den.

- Vem var det? frågade Lia.

- Sudden.

- Och vem är Sudden?

- En gammal kompis.

- Honom har du aldrig berättat om.

Jag gjorde en sån där uppgivet oförstående gest med axlar och händer som man ser i gamla franska filmer.

- Det är hans uppgifter. Inte mina. Vad jag vet har någon Sudd aldrig korsat mina vägar.

- Det måste vara något misstag.

Jag strök mig över hakan.

- Troligen. Men han visste mitt namn. Och att jag jobbade för pressen. Han kanske har något intressant att komma med. Det är värt en chans.

Lia var tillräckligt mycket journalist för att inse att jag måste gå.

- OK. Hummern får vänta i kylen. Den var ganska liten förresten.

- Martin Olsson har kvällsöppet nere i T-Centralen. Dom kanske har en till ...

- För jösse namn, gå inte och köp mera, avbröt Lia förskräckt. Vräk inte bort pengarna. Tänk på våra

kommande barn.

Jag klev närmare henne.

- Var det en vink? Är damen kanske i intressanta omständigheter ...

- Nä, tänk att hon inte är det.

- Men hummer är bra, man lär bli så het och kärleksaktig av det ...

- Stick!

Jag tog på kavajen, och just som jag skulle gå gav hon mig en smekning över kinden och log.

- Har vi verkligen varit gifta så länge att du måste ha medel ...

Jag fattade om hennes hand och sa med känsla:

- Flicka lilla, jag kommer snart hem igen. Och vad det beträffar, så är vanligt vattenledningsvatten alldeles för starkt för mej.

Nere på parkeringsplatsen stod min bil, och jag såg på den med vemod. En Cheva i sådant skick att Lia påstod att hon fick dåligt rykte av att åka med i den. Vilken dag som helst skulle det slutgiltiga oljudet uppenbara sig, knirret eller knarret eller slamret som skulle förkunna att sista reparationen var gjord på den bilen. Nästa månad ska den in på besiktning, tänkte jag dystert, och med två månaders nådatid har alltså Chevan tre månader kvar att leva. Jag hade närt ett vansinnigt hopp om att få tjänstebil i Stockholm, men skånetidningarna visade sig komplett oförstående och jag hade varit tvungen att dra mig fram med amerikanarens rosslande maskineri. En bil, köpt på impuls som alltid, i Malmö, och när jag ett par veckor efteråt kommit tillbaka till bilhandlaren hade han slagit igen butiken. Fyrti procent är mycket pengar, och Chevan tackte inte på långa vägar kontantinsatsen. De bilhandlare jag förgäves försökt göra affärer med i Stockholm offererade i bästa fall femhundra kronor för den.

Efter bara tre försök startade den i alla fall och jag rullade in mot Stockholm. Sensommaren hade börjat gå över i höst och i trädens grönska såg man enstaka stråk av röda blad. Klockan var ännu inte sju och det var fortfarande ljust, men snart skulle kräftmörkret svepa in staden. En av de stora fördelarna med att bo i Solna är den korta vägen in till centrum, med bil knappast mer än tio minuter till S:t Eriksplan. Jag skulle komma långt tidigare än avtalat till Grand, men det brydde jag mig inte om. Satt han där och klämde på en nyhet kunde han hosta upp den snabbt, och dessutom ville jag hem till Lia igen. Jag var lite nyfiken på den mystiske Sudden också.

Jag rullade över Gustav Adolfs torg ner mot Blasieholmen och såg att Kungsan var svart av folk. Hagge Geigert skulle visst ha något program där, erinrade jag mig. Den sedvanliga parkeringsplatsjakten började, och först efter fem varv och många svordomar lyckades jag klämma mig före en sportbil in i en ledig parkeringsficka utanför Nationalmuseum. Det var ljummet i luften och utsikten över Strömmen förklarade hotellets popularitet: den nedgående solens förgyllning av Slottet, Skeppsbrons redarromantiska fasader och de vita Finlandsbåtarnas spegling i vattnet.

Utanför Grand stod den lille uniformsklädde vaktmästaren, som jag sett där så långt tillbaka jag kunde minnas, skaffade bilar, bar bagage, gav information och var nyttig i största allmänhet. Inne i vestibulen vimlade det av folk, och luften surrade av skiftande språk men dominerades av bred amerikanska. Högtalare ropade på mr och mrs So and So, portiererna hade snärjigt att försöka betjäna fem kunder på en gång, nykomna gäster väntade på att få sitt bagage uppburet och de som skulle lämna hotellet på att få väskorna utburna till en bil. Läsfåtöljerna var upptagna, och man såg tidningar från hela världen

livligt studeras. Några damer stod och beundrade skyltskåpens innehåll och deras "how lovely" och "how nice" studsade omkring dem som pingpongbollar. Jag visste rumsnumret, så jag brydde mig inte om att gå till portierlogen utan gick trappan upp. Den enda jag mötte var en flicka i hotellets uniform. Grands gäster är hissåkare.

Rum 303 låg givetvis tre trappor upp och jag gratulerade mig själv till att ha flåset kvar när jag stod utanför dörren. Resultatet av att ha slutat röka. Det fordras karaktär för att sluta. Och det hade Lia.

Jag knackade på. Väntade. Ingenting hände. Ytterligare en knackning, av den medelhårda sorten. Nix. Eftersom Sudden, vem det nu var, inte väntade mig förrän om en dryg halvtimme, så kanske han tagit en promenad, eller troligen, av rösten att döma, gått ner i baren för tankning.

Jag stirrade obeslutsamt på dörren. Skulle jag också gå ut ett tag, eller skulle jag passa honom i korridoren? Eller kanske ... Jag kände försiktigt på dörren. Den var olåst.

Min juridiska kunskap var ganska klen, och jag undrade om det var hemfridsbrott att gå in i någon annans hotellrum utan lov. Men den journalist som börjar bry sig om juridiska konsekvenser är ganska snart såld. Jag öppnade dörren och steg in.

Rummet var mycket tilltalande, även om det inte tillhörde de dyrare. Stolarna med sin gustavianska prägel skapade en förnäm, helborgerlig lyxkaraktär, en fläkt av lugn tidsanda, hästdroskor, vackra kvinnor och champagne i kylare. De tjocka gardinerna var nästan helt fördragna och det var därför skumt i rummet. Jag drog ifrån dem och släppte in ljuset.

Vad var det som var fel?

Jag hade en intensiv känsla av att något inte stämde. Var jag över huvud taget ensam? Själva atmosfären ... ingenting jag kunde sätta fingret på, men jag hade en

olustig föreställning om att vara iakttagen, registrerad, ungefär som då man är tv-bevakad på ett modernt snabbköp. Vår Storebror-ser-digålder.

Visst var det tyst i rummet, men även tystnad kan berätta en hel del. Det finns lugn tystnad och orolig tystnad, fylld av det utsagda. Hade det inte hörts något från rummet då jag tog i handtaget? Jag hade trott att det kom från rummet intill, men ...

Jag strosade omkring på den mjuka mattan med sinnena på helspänn. Öppnade dörren till badrummet. Kanske Sudden hade fyllnat till och tuppatt av där inne. Men där var tomt. Jag stod i dörröppningen och granskade badrummet, ingen tandborste i mugg, ingen tandkräm. Glasen stod upp och ner, oanvända på sin hylla. Handduken hängde manglad på sin krok, utan en skrynkla.

Det kanske var en av anledningarna till att jag fann något vara fel. Rummet verkade obebott. Den som flyttar in på ett hotellrum förvandlar det ju för den tid han är där till sitt hem. Men här fanns inga ytterkläder hängande i den lilla hallen. Ingen väska på väskpallen. Ingen bok på nattduksbordet, ingen utläst och ihopviken kvällstidning slängd i papperskorgen. Det enda som tydde på liv var några cigaretter i askkoppen.

Jag begrep ingenting. Jag började få en egendomlig känsla av att den man som kallade sig Sudden inte existerade.

Det stod en vit telefon på skrivbordet. Jag lyfte luren och hörde omedelbart en effektiv flickröst:

- Växeln.

- Jo, det här är från rum 304. Kan ni säga vem som har rum 303? Jag tycker jag känner igen honom.

- Jag kopplar över till receptionen.

Några sekunder senare talade jag med en portier och jag upprepade frågan. Han återkom strax med upplysningar.

- Det är herr Sigurd Persson från Örebro.
Sigurd Persson? Från Örebro? Vem tusan var det!

- När kom han?

- Vi ska se ... jo, han kom i dag.

Utan bagage?

- Kan ni se om han är inne?

Jag förstod att han tittade på nyckeltavlan.

- Han är inne.

Jag la på luren igen och begrep ännu mindre. Om han var inne måste han ha gömt sig väl. För all del, han kunde förstås sitta i baren också. Jag flinade lite åt mig själv. Varför skulle jag smyga omkring och jaga upp mig i ett främmande hotellrum? Jag beslutade mig för att gå ut på balkongen och njuta av utsikten ovanifrån innan jag gick ner för att leta efter honom. Just som jag klev ut på balkongen hörde jag ett ljud bakom mig. Jag hade slappnat av och mina reaktioner var därför långsamma. Inte heller var jag beredd på ett angrepp.

Men jag fick en massa tyg i ansiktet och knuffades omkull. Jag hörde ett ratschande och begrep genast att någon slet ner gardinerna. Jag fäktade vilt omkring mig men var inlindad som i ett spindelnät. Jag uppfattade ett grymtande och famlade åt det hållet. Mina fingrar rörde vid tyg, strävare än gardinens, men innan jag fått mer tag fick jag ett slag eller en spark, jag kunde inte avgöra vilket, i magtrakten. Det gjorde våldsamt ont och jag stönade till. Jag uppfattade springande steg över mattan, så ett släpande ljud och så dörren som slogs igen. Några sekunder senare ett svagt ljud av ytterligare en dörrstängning. Men jag brydde mig inte om vad som hände. Min stackars mage tog upp hela mitt intresse. Jag pressade båda händerna mot maggropen och stönade. Smärtan var stark men snabbt övergående som en spark på knäet. Jag reste mig sakta, fortfarande med händerna tryckta mot

magen. Om det här var Suddens idé om ett skämt så hade vi sannerligen inte samma slags humor. Vad menade karin? Ringa hem och locka hit mig och sedan banka på mig allt vad han orkade. Om Sudden hade en fan-club så skulle det mycket till innan jag skrev under ansökningshandlingarna.

Var hade han gömt sig förresten? En skåpdörr stod på vid gavel och jag linkade dit. Jag hade trott att det var ett hyllförsett linneskåp, men det visade sig vara en garderob med god plats för en gömd man.

Nu hade jag fått nog av Grand Hôtel. Jag hade angenämare saker att företa mig än att bli slagen gul och blå.

För Lia berättade jag bara att den man som kallade sig Sudden inte kommit och att jag inte haft lust att vänta. Det fanns ingen anledning att oroa henne, tyckte jag.

Men det tog lång tid innan jag somnade den natten. Det hela var ju så vansinnigt. Det molade fortfarande lite i solar plexus, men varför hade jag fått slaget? Jag kunde på rak arm räkna upp ett dussintal personer som var mer betjänta av stryk än jag.

Jag tyckte jag precis somnat in då Lia slet i mig för att få mig att vakna.

- Ralf! Titta här vad som står i DN.

Hon stack den trycksvärtsdoftande morgontidningen framför mitt ansikte. Jag klippte sömnigt med ögonen.

- Vad då? Vad är det som är så märkvärdigt med att dom ska höja bensinen med tre öre ...

- Dummer! Till höger.

Blicken gled över till en ny rubrik och plötsligt var jag klarvaken.

MORD PA GRAND HOTEL.

Men det var bilden som fångade min uppmärksamhet Ett porträtt, kanske taget efter mordet, att döma av den

stirrande blicken. Minnesgalleriet i hjärnan började arbeta.
Så slogs rätt bild upp.

- Honom känner jag ju, sa jag. Det är ju Sudden!

2

Lia såg förebrående ut.

- Men känner du en som heter så? Jag tyckte du sa ...

- Vänta. Jag ska bara läsa vad som står om honom.

”Strax före klockan 23.00 blev polisen kallad till Grand Hôtel i Stockholm, då en gäst på tredje våningen hittats mördad. En städerska skulle hämta lakan i det linneförråd som finns på varje våning, men då hon öppnade dörren dit ramlade den döda kroppen ut över henne. Hon chockades svårt.”

- Undra på det, mumlade jag.

”Mannen hade uppenbarligen kvävts av en snara runt halsen. Han identifierades som inskriven som Sigurd Persson med uppgiven adress Örebro. Han är i trettioårsåldern, utan särskilda kännetecken. Polisledningen har säkrat vissa spår.”

Magra upplysningar, men korrekturfelen visade att artikeln skrivits i största hast för att komma med till första upplagan. Till Lias stigande otålighet läste jag texten två gånger.

- Men snälla människa, ut med språket nu!

Jag la ifrån mig tidningen.

- Jag har inte träffat honom på omkring tolv år. Vi gjorde exercisen tillsammans. Det vill säga, han var med i vår grupp, men vi blev aldrig goda vänner. Han stod med oss i uppställningarna och var väl med nån gång då vi var ute och roade oss, och ibland fikade vi kanske ihop på markan, men han var alltid i periferin. Man blir ju små gäng i lumpen, som håller ihop, och han tillhörde inte vårt. Jag vill

minnas att han var en ganska trist typ. Totalt utan humor. Tog allting på blodigt allvar. Vi andra kunde ju ha rätt kul.

- Tack, dra inte några gamla lumparhistorier nu, avbröt Lia.

- Nähä, det är tacken det för man berikar ditt kunnande med det militära levernet. Du sårar mej.

- Så bra. Fortsätt.

- Det är inget mer. Jag har inte sett honom sen dess, och när jag stött ihop med killar från den tiden så inte har vi frågat varandra vad Sudden gör nu för tiden.

Lia såg allvarlig ut.

- Nu gör han ingenting. Nu är han död.

Jag kliade mig i mitt rufsiga hår.

- Ja, men det tar jag inte så hårt. Jag menar att så lite som jag egentligen kände honom och så länge sedan som vi sågs, så kan jag inte precis sörja över honom. Men otäckt är det ju.

- Den siste han talade med i livet måste vara du, Ralf.

Jag suckade.

- Kanske det. Jag kan inte förstå varför han vände sig till mej. Tycker du att jag ska gå till polisen?

- Naturligtvis, svarade Lia. Ju förr dess bättre. Annars kan ju du bli misstänkt om dom kommer på att du var på Grand igår och sökte honom. Och jag har ingen lust att besöka häktet varje söndag med kaffe och bullar.

Hon hade förstås rätt, som alltid.

- OK, laga fika så ska jag göra mej underskön och åka ner till Bergsgatan.

Hon skuttade ur sängen och jag såg med välbehag på hennes fräscha morgonjag. En fras från en Daniel Gelin-film föll i minnet:

- Votre chemise est transparente ...

Hon gjorde en kokett gest.

- Glasögon behöver du i alla fall inte.

En timme senare öppnade jag den tunga porten till Kriminalpolisen på Bergsgatan, gick fram till den uniformerade polis som satt i informationen och frågade vem som hade hand om mordet på den man som hittats på Grand Hôtel. Han frågade om mitt namn och bad mig vänta. Jag såg hur han ringde på den interna telefonen och talade med någon, kopplades till någon annan och på sträckningen i ryggen förstod jag att han talade med någon av de högre. Han vinkade mig till sig.

- Gå upp till kommissarie Rosén. Vänta förresten, jag ska ordna en vägvisare.

Han ropade till en konstapel som följde mig till Roséns våning. Konstapeln var av den tungsinta sorten och verkade inte alls uppskatta mina små försök till skämt, så jag gick tyst vid hans sida och kände mig arresterad.

Kommissariens rum var stort och smakfullt möblerat, med personliga småsaker som markerade att detta var en polis som kommit långt, han fick själv bestämma hur han ville ha det på sitt rum. Han räckte mig handen till ett neutralt handslag.

- Var så god och sitt.

Han hade väl några år kvar till femti, smal, men med förvånansvärt kraftiga handleder. Håret var mörkt och tjockt men med grå slingor. Av ansiktet kunde jag inte läsa ut någonting. Ögonen verkade vid första intrycket vara blacka, men om man såg närmare efter upptäckte man skärpa i blicken. Munnen var ett streck, men de tunna läpparna uttryckte varken ovilja eller välvilja. Han var oklanderligt klädd i kritstrecksrändig grå kostym, vit skjorta och mörk slips.

- Ni är redaktör Ralf Krook?

Det hade jag ingen anledning att neka till.

- Ni hade något att berätta.

Jag berättade om telefonsamtalet och mitt misslyckade besök på hotellet. Hela tiden hade han sina skiffergrå ögon på mig, släppte mig inte med blicken för en sekund. Hade jag inte haft rent mjöl i påsen hade jag säkert blivit nervös. Men å andra sidan - helt oskyldig är man väl aldrig inför en polis.

- Var det allt?

Jag gick igenom min berättelse i minnet.

- Så långt jag kommer ihåg. Men det var ju heller inget särskilt att minnas.

- Tycker ni inte? sa han torrt. En man är mördad, mördaren överfaller er och försvinner, och ni tycker inte det är något att minnas.

- Så menar jag inte. Men händelserna var så exakta så att det är svårt att glömma något.

Han tittade på ett papper han hade på sitt ljusa, kalkade ekbord.

- Ni var ju exerciskamrater, säger ni. Har ni verkligen på dessa år inte kommit i beröring med honom på något sätt?

Jag skakade på huvudet.

- Aldrig.

Han snörpte lite på munnen och fiskade upp en svart fickalmanack ur en låda.

- Kan ni då förklara varför ert namn och er adress finns med i hans adressregister?

Han bläddrade i almanackan och visade mig på en av de sista sidorna. Där stod mitt namn och gamla adressen och telefonnumret. Jag ryckte på axlarna.

- Som jag sagt, jag begriper inte varför han ringde mej. Han måste ha ringt nummerbyrån och fått mitt nya nummer. Står där inga andra namn i boken?

- Det angår er inte.

Avsnoppningen var tydlig nog. Polisarbetet hade jag inte med att göra.

- Förlåt, sa jag. Men jag brukade ofta diskutera med en god vän jag har inom polisen. Kommissarie Johan Verner.

För första gången såg han på mig som om jag var en mänsklig gestalt och inte bara en misstänkt figur.

- Känner ni Johan?

- Ring och fråga. Han var best man på mitt bröllop i Malmö.

- Såå? Ja, han är fortfarande i Malmö. Ska pensioneras snart. Han och jag brukade ... nå, det gör detsamma.

Men lite av den officiella masken bröts sönder och han gav mig faktiskt antydning till ett leende.

- Hade ni dom där kläderna på er i går?

Jag gjorde en snabbkontroll och bejakade frågan.

- Gick ni trappan upp till rum 303?

Jag bejakade det också, och han suckade.

- Vi hade ett vittnesmål från en av personalen, en receptionist, som mötte en man i trappan som hon inte kände igen. I trettiårsåldern, med ljus polotröja, smårutig blazer och ljusblå byxor, som hon bedömde ytterst exklusiva. Men det var väl er hon såg då, förstår jag.

- Kanske det. Jag är ju trettitvå. Och tröjan är ljus och blazern rutig, men brallorna.

Jag reste mig upp och demonstrerade.

- Dom här köper jag på Epa varje sommar. Två par varje år. Terylene och permanentpressade. Tjugonio riksdaler. Det där med exklusivt la hon nog till för att låta intressantare.

- Jaha. Gjorde ni något annat på rummet? Ringde ni något samtal?

- Javisst ja. Jag ringde portiern för att höra vad rumsinnehavaren hette.

- Från rum 304?

- Det verkade så dumt att ringa från 303 och fråga vem som bodde i samma run.

Han muttrade något jag inte kunde höra. Han såg dystert ut.

- Det var alltså jag som var spaningsledningens ledtrådar?

Han svarade inte.

- En annan sak, fortsatte jag. Jag har funderat på det sen jag såg bilden i tidningen. Han heter inte Persson utan Törnqvist eller Törngren eller något liknande. Sigurd stämmer visst och Örebro vet jag inte om han flyttat till, men Persson är definitivt falskt. Såvida han inte bytt namn förstås.

- Nej, han har inte bytt namn. Han heter, eller hette, Sigurd Tömberg och bor i Stockholm.

- Varför kallade han sej då Persson? utbrast jag.

Rosén såg ut som en bildstod. Jag förstod att han kanske inte visste det, men att det inte angick mig.

- Exakt vilken tid ringde han till er?

- Vid halvsjutiden.

- Jag sa exakt.

- Det la jag inte på minnet. Omkring halv sju i alla fall. Kommissarien såg otålig ut.

- Har inte Verner berättat för er att man måste vara så exakt som möjligt för att man ska kunna fråga rätt personer. Ett hotell är stort, och har vi rätt tidpunkt så kan vi lättare kolla var personalen var just då. Tänk efter. Var radion på?

- Ja ... det brukar den vara.

- Hade nyheterna börjat?

- Jag antar att vi hade skvalet påkopplat.

- Allright, tänk efter. Musik? Sång?

Jag tänkte så det knakade och försökte rekonstruera scenen. Radion på ... telefonen ringer ... Lia skruvar ner ljudet ... en mörk sammetsröst ...